

เมื่อเพื่อนสนิทของแฟนเกิดคิดไม่ซ้อกับเธอ
ทางรอดเดียวคืออย่าปล่อยให้หัวใจวันนี้ไหวเข้าให้ล่ะ!

Heartache

พุกปมร้าย

ลวง

หัวใจ

ใต้

คำนองรัก

ยิปโซฟีลา ธิษณ

Jamsai Love Series

Heartache พุกปมร้ายลวงหัวใจใส่ทำนองรัก

ยิปโซฟิลลา เซียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-0593-4

ภาพประกอบ   เพียงพิชญ์ ศาสตร์ศติ (vic)

ภาพการ์ตูนท้ายเล่ม   รัตเกล้า จิรสุขประเสริฐ (SUKI)

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4848

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ทักทาย

อันยองฮาเซโย ^o^ สาวน้อยมยองนั่งกลับมารายงานตัวแล้วค่า มาพร้อมกับ
แสงแดดจ้า ใ้อ๊ะ! ร้อนมากจริงๆ เลย ว่าแล้วก็หยิบร่มสวยๆ เก๋ๆ ขึ้นมาจาก
จากนั้นก็ออกสเต็ปแดนซ์เบาๆ สักสามนาที่ เอื่อยยย เหงื่อก็ยิ่งออกเซ่ แงๆ หุบรุ่มๆ
>O< เค้กกลับเข้าห้องทำงานก็ได้ ว่าแล้วก็ขอหยิบผลงานใหม่ของยิปโซฟิลลา
มาฝากเพื่อนๆ เลยดีกว่า ^^

'Heartache ผูกปมร้ายดวงหัวใจใส่ทำนองรัก' เป็นเรื่องราวของหญิงสาว
คนหนึ่งที่มีผู้ชายสองคนเข้ามาพัวพัน คนหนึ่งคือแฟนสุดที่รัก ส่วนอีกคนดันเป็น
เพื่อนสนิทของแฟนเธอ -*- โอ๊ะโอ เข้าทำนองรักสามเส้าได้มัยเนี่ย อ๊ะๆ แต่
อย่าเพิ่งคิดว่านางเอกเป็นคนหลายใจนะคะ เพราะจริงๆ หัวใจดวงเดียวของเธอ
ก็มอบให้ 'เขา' ไปแล้ว แต่เขาที่ว่าก็คือคนไหน จะเป็นหนึ่งในสองคนนี้ใหม่ หรือ
จะมีใครอื่นเข้ามาใหม่อีก @_@ มยองนั่งแนะนำให้เพื่อนๆ รีบพลิกหน้ากระดาษ
ไปลุ้นพร้อมกันเลยดีกว่า อูบส์ ถ้าคนไหนแอบเดาไว้แล้วก็อย่าเพิ่งหมายมั่นว่าจะ
ถูกน้ำ เพราะเรื่องราวในเล่มนั้นเข้มข้นมาก สถานการณ์สามารถพลิกไปมาได้ตลอด
แต่บอกได้เลยคะว่างานนี้ต้องใช้หัวใจเป็นตัวตัดสินล้วนๆ ค่า อีๆ ^_^

ด้วยไมตรีจิต
สาวน้อยมยองนั่ง
สำนักพิมพ์แจ่มใส

รู้จัก

นักเขียน

สวัสดีค่า ยินดีที่ได้รู้จัก ^O^ รู้สึกเขินจ้กกับการได้มาทักทายนักอ่านในหน้านี้ ชื่อ 'ยิปโซพิลลา' (โซ/ยิปโซ เรียกได้ทั้งนั้น) ตอนนี้อยู่ปีสาม BMIR ธรรมศาสตร์ ค่ะ (กำลังแก่ได้ที่ --)

จริงๆ แล้วไม่มีอะไรจะพูดเลย นอกจากขอบคุณมากๆ กับโอกาสที่ได้รับจากสำนักพิมพ์แจ่มใส ขอบคุณพี่ๆ บ.ก. สำหรับคำแนะนำที่ทำให้พัฒนาขึ้นมากมาย ขอบคุณทุกๆ ฝ่ายที่ช่วยทำให้นิยายเรื่องนี้ได้ไปสู่มือของนักอ่าน และขอบคุณนักอ่านที่ให้การสนับสนุนนิยายเรื่องนี้ (ทั้งนักอ่านในเว็บเด็กดีและที่กำลังถือหนังสือเล่มนี้อยู่ด้วยน้ำ) ขอบคุณครอบครัว ขอคุณงอแง (?) เพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ที่ช่วยกันดันและเป็นกำลังใจให้ตลอดเวลา ขอคุณ FTIsland ด้วยที่ได้เกิดมา และทำให้มีโอเคเดียวในการเขียนนิยายเรื่องนี้

สุดท้าย...ติดต่อ พูดคุย เม้าท์มอยกันได้ที่ Twitter: @reizrz และ My id: <http://my.dek-d.com/choihyemin> รักคนอ่าน อยากแต่งงานกับพระเอก -- (เกี่ยว?) จี๊ปๆ จ๊ะ

ยิปโซพิลลา

I don't want this moment, to ever end,
Where everything's nothing, without you
I'll wait here forever just to, to see you smile,
'Cause it's true, I am nothing without you

ผมไม่เคยอยากให้มีจบลง ทุกอย่างไม่เหลืออะไรเมื่อไม่มีคุณ
ผมจะรออยู่ตรงนี้เสมอ เพียงเพื่อได้เห็นรอยยิ้มของคุณ
เพราะมันเป็นความจริง...ผมไม่เหลืออะไรเมื่อไม่มีคุณ

I want you to know, with everything I won't let this go,
These words are my heart and soul
I'll hold on to this moment you know,
'Cause I'd bleed my heart out to show,
that I won't let go*

ผมอยากให้คุณรู้ ผมจะไม่ปล่อยให้ทุกอย่างมันผ่านไป
คำพูดเหล่านี้คือหัวใจและวิญญาณ
ผมจะรอจนกว่าจะถึงตอนนั้นที่คุณรับรู้
หรือจะให้ควักหัวใจออกมาให้คุณ ผมจะไม่ปล่อยให้มันผ่านไป

- Prologue -

An evil will brunt victim's heart!

"เลวร้ายมาก! บอกฉันมาว่านี่ไม่ใช่เรื่องจริงหรือก๊อชไม้มั้ย"

ฉันยกมือขึ้นตีหน้าผากและหาทางสยบเสียงกรีดร้องที่ดังก้องอยู่ในใจ โอเค...ฉันไม่รู้ว่าจะอธิบายออกไปยังไง และบอกได้แค่ว่ามันเป็นเรื่องบ้าบอที่สุดเท่าที่เคยเจอมา ฉันเหลือบตาไปมองผู้ชายที่ยังคงนอนทอดกายอยู่บนเตียงเดียวกันในสถานที่ที่มันไม่ใช่ทั้งห้องพักของฉันหรือคอนโดฯของหมอนี่...แต่เป็นในโรงแรม!

โรงแรมที่ฉันไม่รู้ว่าจะตัวเองมาโผล่อยู่ที่นี้ได้ยังไง ในสภาพที่ เอ่อ...เกือบจะเปลือยเปล่าด้วยกันทั้งคู่!

"ตอบฉันมาสิขเวจขุณ! นี่ฉันกำลังพูดอยู่กับนาย"

"..." เจียบ ไม่มีเสียงตอบกลับอะไร จะมีก็แค่หมอนี่ขยับตัวลุกขึ้นมา นั่งหันหน้าไปอีกทางหนึ่งแล้วหยิบบุหรี่ขึ้นมาสูบ!

ร่างสูงที่นั่งหันหลังให้และทำเหมือนไม่เห็นฉันอยู่ในสายตา ทำเอาฉันอยากจะกรีดร้องออกมาด้วยความทรมานใจแล้วกระโจนไปฝากรอyle็บเข้ากับแผ่นหลังขาวๆ ของเขาที่อยู่ในสภาพที่นอนบนเปลือยเปล่า และฉัน

จะต้องทำมันไปแล้วแน่ๆ เพราะเห็นรอยเล็บของตัวเองประทับอยู่บนแผ่นหลังนั้นอยู่ก่อนหน้า

แต่ยังไงซะ...ฉันก็ไม่ชอบให้ใครหันหลังให้ โดยเฉพาะในสถานการณ์ที่ต้องการคำตอบอยู่แบบนี้

ฉันไม่รู้ว่านี่มันเกิดเรื่องบ้าอะไร! ฉันกับหมอนี่รู้จักกันอย่างผิวเผินเท่านั้น...ฉันรู้แค่ว่าเขาเป็นมือกีตาร์ และเป็นเพื่อนสนิทกับแฟนฉันที่เป็นนักร้องนำของ 'Immortal Skull' วงดนตรีใต้ดินอันมีสัญลักษณ์เป็นรูปหัวกะโหลกแสนเหยียดโยโส เมินการเดวิดต้อย่างเป็นทางการ และพอใจเพียงแค่ว่าได้แสดงในไนต์คลับอย่างที่เป็นอยู่

ฉันไม่รู้เลยว่าก่อนหน้านี้อะไรเกิดขึ้นบ้าง ทำไมพอฟ้าสว่างถึงได้ลืมตาตื่นขึ้นมาในโรงแรมและนอนอยู่บนเตียงเดียวกันกับเขาที่เป็นเพื่อนสนิทของแฟน แกมหมอนี่ก็ยังคงเงิบ...เป็นเป้าสาก!

"นายคงไม่ได้...ทำอะไรฉันหรือทำไม?"

หวังว่าคำตอบของหมอนี่ที่เขาแตงอึดควันบุหรือเข้าปอดอยู่จะฟังเข้าหูฉันบ้าง คงดีกว่าการให้ฉันเดาเรื่องต่างๆ ไปเองโดยไม่รู้อะไร จริงอยู่...มีหลายครั้งที่นางเอกลืมตาตื่นมาในห้องนอนเดียวกันกับผู้ชายที่ไหนก็ไม่รู้ และชี้ตูดไปเองว่าถูกทำมิดีมิร้าย แน่นอน...ฉันจะไม่มีวันเป็นแบบนั้น ฉันจะคาดคั้นเอาให้ได้ว่าเขาไม่ได้แต่ต้องฉันแม่แต่ปลายเล็บ และไม่ได้ทำอะไรอย่างที่ฉันเข้าใจ!

"เธอจำเรื่องเมื่อคืนไม่ได้บ้างเลยรีใจ" หมอนี่ตอบฉันด้วยคำถามพร้อมกับตัวदनัยน์ตาสี่เทาเหลือบดำคู่สวยจ้องมองมา ปลายนิ้วเรียวยาวของเขาคืบบุหรือออกจากปากก่อนจะพนควันขาวฟุ้งทางลมหายใจ จนฉันได้แต่หลับตาปีและกลั้นหายใจไม่ยอมรับฟังอะไรต่อไปให้รู้สึกแย่มากกว่านี้ "ถ้าจำไม่ได้...งั้นฉันจะบอกให้อีกที"

จงสูนยื่นมือมาจับไหล่ของฉันซึ่งยังคงห่อร่างตัวเองเอาไว้ใต้ผ้าห่มผืนหนา จากนั้นก็ออกแรงผลักให้ฉันลงไปนอนอีกครั้งจนผ้าปูที่นอนยับยู่ยี่ ก่อนที่ริมฝีปากบางสวยของเขาจะขยับตามลงมากกระซิบเป็นคำพูดอยู่ใกล้ๆ อีกทั้งยังขบเม้มใบหูในแบบที่มันจะทำให้ฉันคลั่งตายซะให้ได้ด้วยท่าทาง

ไม่สบอารมณ์เท่าไร

"หยุดนะ! นี่นายจะทำบ้าอะไร ฉันเป็นแฟนของชินกิ เพื่อนรักของนายนะ!"

"แฟนเธอแล้วไง ฉันต้องแคร์อะไรในเมื่อตอนนี้เธอเป็นของฉัน ส่วนหมอนั้นเป็นแค่แฟน"

"มะ...ไม่จริงเด็ดขาด! นี่ฉันตกเป็นของคนป่าเถื่อนอย่างนาย มะ... ไม่ใช่!"

"ไม่ต้องมองฉันแล้วทำหน้าที่เหมือนเสียใจอะไรสักคน ฉันไม่ได้บังคับขู่เชิญเธอมา แต่เธอนั้นแหละที่เต็มใจ" หมอนี้ยังคงกลัววาทะร้ายฉันอยู่ต่อไป แถมริมฝีปากบางเฉียบมีเสน่ห์อย่างร้ายกาจของเขาก็ยังคงไม่เลิก มาบ้วนเปียนวนเวียนอยู่ใกล้กับใบหูของฉัน ก่อนที่มันจะลามเลียลงมา ยังต้นคอและขบกัดทิ้งร่องรอยอันน่ารังเกียจเอาไว้!

"ถ้าจำเรื่องทั้งหมดไม่ได้ ฉันจะทบทวนให้ฟังว่าเธอเป็นคนมาเสนอตัวให้ฉันเอง"

"ไม่จริง! ฉันไม่ได้ทำแบบนั้น"

"เธอบอกว่าอยากนอกใจชินกิ อยากทำให้หมอนั้นเจ็บปวดที่สุดให้ฉันช่วยเธอที"

"ฉันยอมรับว่าเมื่อคืนอาจจะพูดออกไปแบบนั้น แต่มันก็ไม่ใช่ให้นายมา... ไร่วัย! ฉันเกลียดนาย"

"แค่คำพูดว่า 'เกลียด' จากผู้หญิงอย่างเธอ ฉันไม่จำเป็นต้องสนใจฉันก็แค่ช่วยเธอ... ในวิธีของฉัน"

"ถ้านายจะเรียกการกระทำแบบนี้ว่าช่วย ขอบอกเลยว่าไม่ใช่ นายทำร้ายฉันชัดๆ!"

"ทำร้ายนั่นเธอ! เจ็บปวดรีไร... ถ้าเจ็บปวดแล้วเมื่อคืนเธอควรดูตรงเรียกชื่อฉันทำไม"

"ไอ้...!" ให้ตายเถอะ! จบสิ้นกันไปเลยกับชีวิตของฉัน

ไม่รู้เลยว่าจะจัดการกับฝันร้ายที่มันเกิดขึ้นจริงได้อย่างไร! ไม่อยากเชื่อเลยว่าผู้ชายคนแรกที่ได้แตะต้องร่างกายของฉันจะเป็นไอ้หมอนี้! เป็นคนที่

ฉันแทบจะไม่รู้จักตัวตอนที่แท้จริงของเขา และเราเคยเจอหน้ากันแค่ไม่เกินสามครั้ง! ฉันตกเป็นของเขา! ฉันตกเป็นของเพื่อนรักของแฟนที่ฉันเพียงเพราะอารมณ์ชั่ววูบอยากดัดนิสัยเจ้าชู้ให้ชินก็รู้สึกหึงหวงฉันมากกว่านี้โดยไม่ทันคิดเลยว่ามันจะกลายเป็นปัญหาหนักที่ฉันไม่รู้จะแก้ตัวกับทุกอย่างและเผชิญหน้ากับความจริงได้ยังไง!

ชเวจฮุน... ใจผู้ชายสารเลว! ฉันเกลียดนาย

]

As the nightmare comes to life.

ทำไงดี... ใครก็ได้บอกทีว่าฉันควรจะทำยังไง...

ฉันได้แต่สลดถ้อยคำเดิมซ้ำๆ ให้ดั่งก้อนอยู่ในใจ โดยที่ร่างกายอยากจะทำแต่สร้างทำเป็นไม่รับรู้อะไรและหลับตาลงไม่สนใจสิ่งใดในโลก... บอกตรงๆ ฉันยังมีแรงมากกว่าจะหาคำตอบให้กับตัวเองได้ไม่ว่าจะเป็นเรื่องใด โดยเฉพาะกับเรื่องที่เพื่อนสนิทของฉันกำลังพรั่ถามอย่างไม่ลดละ

"นี่เฮยมิน! จะมัวนั่งแวงก็อีกนานมั้ยะ เมื่อคืนก็หายไปเลยนะ ฉันโทรตามแทบตาย แต่ก็ไม่รับสาย ☹"

เสียงพรั่บ่นของฮันจ็องอา... เพื่อนสนิทเพียงคนเดียวในมหา'ลัยทำให้ฉันต้องเงยหน้าที่ศิระหน้ากึ่งจันไม่อยากเสวนากับใครขึ้นมา ชื่อของฉันคือ 'ฮวางฮยมิน' เป็นนักศึกษาคณะรัฐศาสตร์ สาขาการระหว่างประเทศ ชั้นปีที่สาม และฉันน่าจะโตพอที่จะไม่ต้องให้ใครมาถามซ้ำซากหรือคุมความประพฤติในเรื่องที่ฉันไม่อยากได้ยินที่สุดในตอนนี้ นั่นก็คือฉันหายไปไหน และเกิดอะไรขึ้นบ้างระหว่างที่ไม่มีใครติดต่อได้

"อย่าบอกนะว่าเมื่อคืนแกแอบหนีไปดูชินกิร้องเพลงที่ไนต์คลับจริงๆ นะ 〇〇〇"

สีหน้าของจ็องดูตตะถึงกับคำถามที่ตัวเองเป็นคนตั้งอยู่มากเอากการเพื่อนตัวเล็กขยับเข้ามารั้งท่อนแขนของฉันที่พยายามจะพุบหน้าหลับลงกับโต๊ะไม้ในโรงอาหารให้ขยับลืมตาขึ้นมามองเธออย่างเหนื่อยหน่าย

ฉันไม่มีคำตอบอะไรให้ เพราะคำถามของยัยนี้มันมีคำตอบในตัวอยู่แล้วทุกอย่าง

เมื่อคืน...ฉันไปเผลออยู่ในไนต์คลับจริงดังว่า และไปเจอกับเรื่องราวเลวร้ายสุดๆ มาจนอยากจะหยิกตัวเองแรงๆ แล้วตะโกนว่ามันเป็นแค่ฝัน แต่เชื่อเถอะว่าฉันคงไม่กล้าทำแบบนั้น เพราะสิ่งที่ตามหลอกหลอนฉันยิ่งกว่าฝันก็คือคำพูดอะไรต่อมิอะไรของผู้ชายคนเดียวที่ฉันเจอในวินาทีที่ลืมตา

เรื่องทั้งหมดมันเกิดขึ้นเพราะความผิดพลาดทั้งนั้นล่ะ...ความผิดของฉันคือฉันใจอ่อนยอมไปในไนต์คลับตามคำขอของแฟนที่คบกันอยู่อย่าง 'ควอนซินิกิ' ฉันกับเขารู้จักกันมานานและคบหาดูใจกันมาได้เกือบปีแน่นอนว่าคำพูดเพียงไม่กี่คำที่เขาบอกว่าอยากให้ฉันไปเป็นกำลังใจในไลฟ์ครั้งแรกหลังจากอดดิฉันเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของวงดนตรีร็อกแบนด์ที่ได้ดินอย่าง 'Immortal Skull' ซึ่งฉันเองก็พอจะได้ยินจากทุกคนรอบข้างอยู่ว่าพวกเขา 'ดัง' และเป็นที่ยอมรับมากพอๆ กับวงดนตรีร็อกซีพีทีเดวิดต์มาแล้วหลายปี ย่อมไม่มีทางที่ฉันจะปฏิเสธได้

'Immortal Skull' คือวงดนตรีร็อกที่ซินิกิอยากจะเข้าไปมีส่วนร่วมมากที่สุด ด้วยเหตุผลที่ว่าเพื่อนสนิทสมัยเด็กของเขาเป็นมือกีตาร์และหัวหน้าวงอยู่ และบุคคลที่ว่านั้นแหละก่อกรรมทำเข็ญกับฉันเอาไว้... --

ถ้าหากยังจำกันได้...คงไม่ลืมใช่ไหมว่าเมื่อเช้าฉันตื่นขึ้นมาในโรงแรมพร้อมกับใคร และคนคนนั้นบอกว่าฉันเป็นคนมาเสนอตัวให้เองเพราะอยากนอกใจซินิกิ!

บางที...นี่อาจจะเป็นเรื่องเข้าใจผิดกันไปหมดแล้วที่หมอนี้กล้าลากฉันเข้าโรงแรมเพียงเพราะคำพูดไม่กี่คำของผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งกำลังเสียใจกับการเห็นแฟนตัวเองไปกอดจูบลูบคลำกับสาวสวยฮอตคนหนึ่งต่อหน้า และผู้หญิงคนนั้นก็ดันเง่าตีโพยตีพายไปว่ากำลังถูกนอกใจ ทั้งที่เห็นชัดเจนอยู่แล้วว่าท่าทางของซินิกิไม่ได้ดูยินยอมพร้อมใจและเหมือนตกอยู่ในสถานการณ์จำเป็นมากกว่า

แต่ยังไงซะ ทุกอย่างก็เป็นความผิดของหมอนั่นอยู่ดี!

ชินกิมิตที่ทำให้ฉันรู้สึกเหมือนโดนนอกใจจนแทบจะกลายเป็นบ้า ทำให้ฉันต้องเสียขาไปขอรองเท้ามือก๊อิตาร์หนานิ่งที่บังเอิญผ่านมาเห็น น้ำตาเข้าพอดี ไม่อยากเชื่อเหมือนกันว่าแค่การจุดกระดาษลากล้ออิตา 'ชเวจฮุน' ผู้ชายนำโมโหที่สุดไปกินเหล้าด้วยกันจะกลายเป็นความผิดมหันต์ และฉันต้องจบลงที่เตียงนอนกับเขาเมื่อคืนนี้ ☹

ฉันพยายามอย่างมากที่จะตั้งสติและไม่ตีโพยตีพายออกไปให้ใครรู้ พร้อมกับความรู้สึกผิดที่พรังพुरुอยู่ในใจ

รู้ว่ามันเป็นเรื่องไม่น่าให้อภัย ฉันเลยตั้งใจจะเก็บเรื่องนี้เอาไว้เป็นความลับและไม่คิดจะบอกใครเด็ดขาด โดยเฉพาะกับแฟนที่แสนดีของฉัน ซึ่งตลอดระยะเวลาสามปีที่ผ่านมา...เขาไม่เคยทำให้ฉันต้องรู้สึกพ่ายแพ้ และผิดหวังอย่างหมดคราบมาก่อนเท่าครั้งนี้ นั่นทำให้ฉันคิดจะเอาคืนเพื่อให้เขารู้สึกหึงหวงซะบ้าง แต่มันกลับกลายเป็นความผิดพลาดหมดหนทาง ฉันยังคิดไม่ตกว่าตัวเองควรจะทำยังไงหากวันหนึ่งมีคนรู้เรื่องนี้ขึ้นมา โดยเฉพาะกับคนที่ฉันไม่อยากจะให้รู้ที่สุด...ควอนชินกิ...

"เอ...สงสัยฉันคงต้องกลับบ้านก่อนแล้วละ ลางสังหรณ์ฉันบอกว่าวันนี้แกโดนตีแน่เพราะใครคนหนึ่งกำลังมา"

คำพูดของจีอาพร้อมกับท่าทางกระวีกระวาดรีบเก็บหนังสือกองมโหฬารของเจ้าตัวใส่กระเป๋าผ้าแบบสะพาย จากนั้นก็ลนลานลุกหนีจากโต๊ะในโรงอาหารที่เรามานั่งกันเป็นประจำ ทำให้ฉันต้องเงยหน้าขึ้นไปมองทางขวา เห็นสายตาของจีอากำลังยื่นจับจ้องใครคนนั้นอยู่ก่อนจะหันมาลอบยิ้มให้ฉันเป็นการล้อเลียนอย่างร้ายกาจ

พระเจ้าไม่เคยเข้าข้างคนผิดอย่างฉัน อยากจะหนีออกไปจากตรงนี้เหมือนกันเมื่อเห็นว่าควอนชินกิกำลังเดินตรงเข้ามา...ในมือของเขามีกุหลาบสีแดงสดจัดเข้าช่อใหญ่ และรอยยิ้มสดใสก็มองเห็นได้จากที่ไกลๆ ตั้งแต่เขาก้าวลงมาจากรถไฟล์กคูใจ

"ไฉน พวกเธอเรียนเสร็จกันแล้วใช่ไหม แล้วนั่น...จีอาจะไปไหนละ ไม่นั่งด้วยกันก่อนรีไฉน"

เมื่อเห็นท่าทางเขินอายและเตรียมตัวซึ่งหนีไปเหมือนทุกที ชินกิมิตที่

สนิทกับจีอาดีพอๆ กับที่ฉันสนิทกับยัยนี่ก็คว่าหมับเข้าที่กระเป๋าคำของเพื่อนฉันเพื่อเป็นการรังแกเอาไว้ ก่อนจะหันมาส่งยิ้มแหยๆ ให้เมื่อเห็นวาสีหน้าของฉันดูไม่สบอารมณ์เท่าไรและไม่ตื่นเต้นดีใจกับการมาถึงของเขา... ทั้งที่จริงๆ แล้วในใจกำลังหวาดกลัวแทบบ้า

กลัวว่าชินกิจะรู้ กลัวว่าจะถูกเขาบอกเลิกเพราะเรื่องที่ผมไม่ได้ตั้งใจ...

"อะ ฮะเยมิน นีดอกไม้อะ ^^" ชินกิทิ้งตัวนั่งลงบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามพร้อมๆ กับยื่นกุหลาบช่อใหญ่มาให้ เป็นเพราะผมไม่ได้สนใจและแกล้งเบือนหน้าหนีไปอีกทาง ร่างสูงที่ดูเหมือนอยากมาจ้อฉันจึงมีสีหน้าเฉยลงอย่างน่าเห็นใจ "เธอยังไม่หายโกรธฉันอีกหรือ ผมไม่ได้ตั้งใจจริงๆ นะ ไม่คิดว่าเธอจะมาเห็นอะไรแบบนี้"

"พอเลย! เลิกพูดให้ฉันรู้สึกเกลียดชังหน้านายไปมากกว่านี้ได้มั๊ย ผมไม่ได้อยากจะ..."

"เมื่อคืนฉันโทรหาเธอทั้งคืนเลยนะ! อยากอธิบายให้เข้าใจเรื่องแอนนาแต่เธอก็...!"

ฉันไม่อยากจะขอให้ชินกิพูดถ้อยคำของเขาจนจบเลยสวนกลับไป "หยุดพูดเรื่องผู้หญิงคนนั้นของนายที่ชื่อยัยแอนนาอะไรนั่นสักที่ได้มั๊ย ถ้าไม่อยากจะให้ฉันเดือดและเรื่องจะไม่จบลงแค่นี้"

"เธอก็น่าจะรู้ว่าถ้าไม่มีผู้หญิงคนนั้น อาจจะไม่มีไลฟ์ครั้งแรกที่ฉันจะได้เปิดตัว แอนนาเป็นคนออกเงินสนับสนุนเกือบครึ่งหนึ่งเชียวนะ แล้วมันก็คงไม่มากมายอะไรถ้าจะแลกกับแค่หนึ่งจูบของฉัน"

สาบานเลยว่าคำอธิบายที่ได้ยินทำให้ฉันยิ่งรู้สึกเดือดดาลมากกว่าเดิมไปกันใหญ่ อันที่จริงควรจะคิดปิดความผิดของตัวเองมากกว่าไปซัดใช้ชินกิในเรื่องที่รู้ดีอยู่แล้วว่าเขาไม่ได้ตั้งใจ แต่เพราะความที่ฉันมักเป็นฝ่ายทำตัวเหมือนราชาให้หมอนี่เอาใจ เลยเกือบจะหลุดลืมนึกคิดเหล่านั้นไป ทั้งที่กลิ่นเหล่านี้คงไม่เคยหายไปจากประสาทสัมผัส และฉันยังไม่สามารถจะเดินตัวตรงได้เลยด้วยซ้ำเพราะอาการเมาค้างสะสมอยู่

"ฉันไม่รู้หรอกนะว่านายจะอยากมีเรื่องแก้ตัวอะไรมาพูดอีกมั๊ย แต่

ตอนนี้ช่วยเงียบเสียงสักที ฉันปวดหัวมากเลยซินกิ...ปวดหัวเกินกว่าจะมาทนนั่งฟังอะไรทั้งนั้น"

"ให้ตาย! เกิดอะไรขึ้นกับเธอกันซะ เมื่อคืนไปเมามาทำไม แล้วใครไปส่งเธอกลับหอ ฉันโทรหาเธอทั้งคืน เธอก็ไม่รับสายเลยนะ แถมยังดื่มมากจนแสงก็ข้ามวันแบบนี้" หมอนี่ร่ายยาวใส่ฉันทันที กลายเป็นซินกิที่ไล่ต้อนฉันจนเกือบจนมุมจนได้ด้วยสายตาดูจริงจังและลากมือฉันไปจับแล้วบีบเบาๆ ให้อธิบายว่าเราทำอะไร

ในหัวของฉันตอนนี้ไม่มีอะไรนอกจากภาวนาให้เขาไม่อยากรู้ว่าฉันหายไปไหนมาเมื่อคืน เพราะฉันไม่อยากบอกความจริงว่าบังเอิญไปนอนกอดอยู่กับเพื่อนสนิทของเขาจนไม่ว่างมารับสาย ☹

"ให้ฉันไปส่งเธอที่ห้องเอามั้ย ท่าทางเธอดูไม่ดีเลย ดื่มเข้าไปมากทั้งๆ ที่รู้ว่าตัวเองคอไม่แข็งมันก็แบบนี้"

"ไม่ละ นายยังมีคดีย่อยๆ มายุ่งกับฉัน -- แล้วก็หวังว่านายคงจะยังไม่ลืมหรือมั้งว่ามีใครรออยู่ที่ห้องและพร้อมจะตะโกนบอกว่าคุณเป็นปีศาจร้าย ไม่ก็อะไรสักอย่างที่ไม่ได้อยู่ในโลกใบนี้"

ร่างสูงไม่ได้ทำอะไรและทำเพียงแค่ฉีกยิ้มอย่างอารมณ์ดี โชว์เขี้ยวเล็กๆ สีมุกมีเสน่ห์ให้ผู้หญิงที่ผ่านไปผ่านมากรีดกรีดเล่นๆ กับความน่าหลงใหล ขอบอกเลยว่าฉันรู้สึกไม่พอใจเท่าไรกับสิ่งที่เขาทำอยู่ "โอเค ฉันรู้ จำได้ดีเลยด้วยว่ายัยแม่มดรูมเมตของเธอนะร้ายกาจแค่ไหน แต่ยังไง...ฉันก็ยังอยากไปส่งเธออยู่ดี"

"แต่ นี่...!"

"เธอเองก็ไม่มีปัญหาอะไรใช่ไหมฮันจึอา ☺" ดูเอาเถอะว่าเมื่อหมอนี่บังคับฉันไม่ได้ เขาจึงใช้ไม้ตายสุดท้ายด้วยการหันไปหาเพื่อนสนิทของฉันที่กำลังพยายามจะหาทางหลีกเลี่ยงไปจากเราสองคนอยู่ทันที

ยัยจึอาที่จริงๆ แล้วเจ้าหล่อนไม่ได้อยากจะยืนเป็นก้างขวางคออยู่ตรงนี้ได้แต่ยัยแม่มด เพราะไม่มีทางเลือกอะไร ยัยนี้ต้องรู้ดีแน่ถ้าถ้าเธอออกกับซินกิไปจะโดนฉันชำระโทษครั้งใหญ่ด้วยการแหกอกอย่างไม่ปราณี

"อันที่จริงวันนี้ฉันกับฮเยมินนัดกันจะไปกินไอติมกับช้อปปิ้งแล้วนะ"

"อ้อ น่าเสียดายจังนะ ฮเยมินก็ยังไม่ค่อยสบายอยู่แท้ๆ"

"ตะ...แต่ถ้านายจะไปด้วยกันก็คงดี หลายๆ คนน่าจะสนุกกว่า...มั้ง"

"จริงหรือ งั้นเธอช่วยฉันบอกเพื่อนเธอให้อย่ามีปัญหาได้มั๊ย"

"--" เชื้อเลย...เพราะการปล่อยให้เพื่อนกับแฟนสนิทสนมกันมากเกินไป ทำให้ฉันไม่เหลือทางเลือกอะไรให้ต่อรองสักอย่าง ฉันไม่อยากจะต่อล้อต่อเถียงกับชินกิให้เปลืองพลัง เลยโดนหมอนี่ลากออกมาจากมหา'ลัยพร้อมกับฮันจึอา ก่อนที่เขาจะจับฉันยัดเข้าไปในรถและเริ่มฮัมเพลงเบาๆ ด้วยน้ำเสียงอันทรงพลังซึ่งสาว ๆ คนไหนได้ฟังต่างก็พร้อมจะเทใจให้ซึ่งมันก็เป็นเพลงเดียวกันกับที่เขาเล่นในไลฟ์เมื่อคืนนี้...

"...อันที่จริงเธอน่าจะไปตกทายเพื่อนในวงฉันหน่อยนะ เห็นพวกเขาแล้วใช้มั๊ยละ ฮยอนซอง จงฮุน ยูฮวาน กับซอนแจ พวกนั้นเป็นนักดนตรีอาชีพที่ดูแล้วมีฝีมือหาตัวจับยาก"

เมื่อเห็นว่าฉันเอาแต่นั่งนวดขมับตัวเองแสร้งทำเป็นหัวสมองยังปวดระบมจากความเมา ชินกิก็เริ่มต้นพูดถึงเพื่อน ๆ ของเขาเหมือนกับทุกครั้ง หมอนี่ไม่เคยละความพยายามในการยัดเยียดดนตรีร็อกมาใส่หัวฉัน ซึ่งมันดูเหมือนจะไม่มีวันได้ผลสักที ชินกิเป็นพวกรักในเสียงดนตรี และเขาจะดีกว่านี้แน่ถ้าไม่มาอวดแวดให้ฉันต้องไปสนใจในสิ่งเดียวกัน =_=^^

แล้วก็เหมือนชินกิจะทำพลาดที่พยายามยัดเยียดข้อมูลของวงดนตรีเงิงามาใส่หัวฉันที่ยังคงมีภาพของใครบางคนติดอยู่ในนั้นราวกับฝันร้าย

เมื่อคืน...ฉันจำพวกเขาได้ ฉันรู้ตั้งแต่วินาทีแรกที่สบตาเลยว่าผู้ชายรูปร่างสูงที่ดูแล้วแทบจะสูงเสียดฟ้า เหมือนนายแบบหลุดออกมาจากนิตยสารแฟชั่นที่ติดกีตาร์ไฟฟ้าสีแดงเพลิงสะกดตาคือ 'ซเวจฮุน' มีอกกีตาร์และหัวหน่าว ซึ่งพวกสาว ๆ ต่างอยากจะมีบอภายถวายใจให้ใบหน้าที่เหลือเวลาที่ดูราวกับรูปสลัก

ส่วนสมาชิกคนอื่นๆ ที่เมื่อคืนฉันแทบจะไม่ได้สนใจอะไรพวกเขานัก เพราะมันแต่สติแตกอยู่กับเรื่องของชินกิกับฮัยแฮมแอนนาตั้งแต่ยังไม่เริ่ม

'ไลฟ์! ฉันพอจะจำได้คร่าวๆ ว่า 'โจยุฮวาน' เป็นชื่อของมือกลองอายุน้อยที่สุดในช่วง และ 'ลีซอนแจ' ก็เป็นมือเบสผู้มีโลกส่วนตัวสูงและไม่ค่อยมีใครเข้าถึงอารมณ์ดีสดแตกของเขาสักเท่าไร' คนสุดท้ายที่ถ้าฉันจำไม่ได้คงหมายถึงฉันลำเอียงเกินไปคือ 'ยูฮยอนซอง' ก็ตาร์คอร์ตของวงควบด้วยตำแหน่งแร็ปเปอร์ ผู้สร้างเสน่ห์เสริมให้กับเพลงร็อกอันหนักแน่นที่ขับร้องโดยควอนชินกิ

ทั้งหมดนั้นฝังแน่นอยู่ในความทรงจำจนฉันต้องสะบัดหัวตัวเองแรงๆ อยู่หลายที จนเส้นผมสีน้ำตาลประกายส้มตัดเป็นลอนใหญ่ๆ ปลิวสยายเรียกความสนใจทั้งจากเพื่อนสนิทที่นั่งอยู่เบาะหลังเพราะติดรางแหโดนชินกิบังคับลากตัวมา และจากหมอนี่ที่สมาธิและสายตาคำต้องให้ความสำคัญกับถนนมากกว่า ในจังหวะที่รถไฟล์กสุดหวงของเขากำลังแล่นไปตามถนนยามเย็นที่การจราจรเริ่มติดขัด

ฉันกับชินกิไม่ได้พูดอะไรกัน แต่เขากลับเลื่อนมือข้างหนึ่งมากุมมือฉันเอาไว้แล้วใช้นิ้วโป้งนวดคลึงมันไปเบาๆ อย่างเอาใจ ซึ่งแน่นอน...เราสองคนกล้าทำอะไรแบบนี้ต่อหน้าจีอาเพราะรู้ว่ายายนั้นไม่สนใจ

"เธอดูเหนื่อยๆ จังเลยนะวันนี้ เตียวกินไอติม ชื่อของอะไรเสร็จแล้วให้ฉันไปส่งดีกว่า"

"ไม่ละ ฉันว่าฉันพูดชัดแล้วนะว่ามีอะไรคอยนายอยู่ -_-"

"ก็รู้ แต่สภาพเธอมันแยเกินกว่าฉันจะปลอบใจได้เฉยๆ ได้ยอด"

"งั้นก็เอาสิ ถ้าไม่กลัวว่ายายแม่มดจะออกมาร้ายมนตร์ดำอะไรเป็นการขับไล่"

นี่ฉันไม่ได้ขูหรือหาเรื่องอะไรแฟนตัวเองหรอกนะ ทุกอย่างที่พูดนะเพราะหมอนั้นมีปัญหา ยังไม่ได้สะวาง พูดถึงหอพักที่ฉันอยู่อาศัยใช้เป็นที่พักผ่อนระหว่างที่ระเห็จกลับมาเรียนมหา'ลัยในเกาหลีใต้ ทั้งๆ ที่ต้นตระกูลโคตรเหง้าทั้งหมดของฉันย้ายไปอยู่อังกฤษกันเกือบสิบปี ฉันแชร์ค่าห้องอยู่กับรูมเมตสาวท่าทางพิลึกคนหนึ่งซึ่งฉันพยายามหาวิธีไล่เธอออกไปจากหออยู่ทุกทีทุกวัน...

จริงๆ แล้วฉันไม่ใช่คนเรื่องมากอยากได้รูมเมตแบบตามใจอะไร

ขนาดนั้น แต่เพราะยัยนั้นพิลึกเกินไปจนฉันร่วมห้องไม่ได้ ฉันถึงได้พยายามหาทางไล่อยัยรุมเมตที่ชอบทำตัวเป็นแม่มด เลี้ยงแมวแล้วปลอຍให้มันขี้เรียรดลามาเลยไปถึงห้องของฉัน รวมถึงวันดีคืนดีก็ลุกขึ้นมาแต่งชุดดำ แล้วอาบแสงจันทร์พร้อมกับจุดเทียนรอบตัวจนเกือบทำห้องไฟไหม้

ยัยนั้นมีวีรกรรมมากมายที่ทำให้ฉันอยากจะทำกริดร็องไล่หล่อนออกจากหอให้ได้ แต่นั่นยังไม่รวมที่หล่อนเคยแหกปากดั่งลั่นว่าควอนชินกิแฟนของฉันเป็นปีศาจร้าย! และตราบิโดที่หล่อนยังคงอยู่ใกล้ๆ ฉัน หมอนั่นก็จะไม่มีวันได้ขึ้นไปเหยียบบนหอพัก ซึ่งมันเป็นข้ออ้างชั้นดีที่ฉันชอบชุดมาใช้เหมือนอย่างในตอนนี่

น่าเสียดายที่เดี๋ยวจ้ออ้างนี้มันก็จะใช้ไม่ได้ ถ้าชินกิรู้ความจริงว่า รุมเมตคนที่ว่าเพิ่งจะชนข้าวของย้ายออกไปไม่นาน =_=_;

7.53 P.M.

หลังจบการเดินทางบนถนนที่การจราจรไม่ค่อยจะดี และอิมหมีพีมันกับไอศกรีม Häagen-Dazs ที่ชินกิต้องเป็นคนเลี้ยงเหมือนทุกที่ ร่างสูงที่ดูไม่ทุกซึ่ไม่ร้อนอะไรกับอาการหมางเมินเหมือนฉันไม่สนใจก็ขับรถไปส่งอันจืออาที่บ้าน ก่อนจะวนรถย้อนกลับมาส่งฉันยังหอพักใกล้มหา'ลัย

หมอนี้เลี้ยงรถเข้ามาจอดในพื้นที่ของหอพักซึ่งมันยังมีที่ว่างอยู่หลายช่อง เพราะคนในหอส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาและไม่นิยมขับรถไปมหา'ลัยที่อยู่ใกล้กับหอไม่ถึงเจ็ดร้อยเมตรเท่าไร

ฉันเอือมมือจะเปิดประตูรถหากแต่ชินกิก็รั้งข้อมือเอาไว้ ก่อนจะดึงให้ร่างทั้งร่างเคลื่อนเข้าไปหาและใช้ปลายจุมุกโด่งรันซุกใช้เข้ามาแย่งเรียวดอระหงของฉันทัวร์กับต้องการพิสูจนอะไรบางอย่างจนทั้งหัวใจกระตุกวาบ ต้องพยายามอย่างมากในการผลักเขาออกไป

"ไม่เอา! ชินกิ อย่าทำแบบนี้กับฉันนะ" ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอะไรฉันจะไม่ยอมให้เขาทำอะไรที่บร็องรอยสกปรกที่เจ้าของนัยน์ตาน่าหลงใหลคู่นั้นทำเอาไว้ ร่างกายของฉันมันสกปรกเกินไปจนอดไม่ได้ที่จะรังเกียจตัวเองขึ้นมา!

...ไม่ได้อยากนึกถึงมันหรอกนะ แต่เรื่องที่เพิ่งจะเกิดขึ้นมาสดๆ ร้อนๆ นี้ก็มีผลต่อจิตใจของฉันจนยากจะลบลืมมันไป

จะถือว่าเป็นโชคคิของฉันก็ได้ที่ลานจอดรถในตอนี้ไม่มีแสงสว่างมากเท่าไร อีกทั้งชินก็ยังไม่ได้เปิดไฟในรถตอนที่เรากำลังทำเรื่องไม่ดีกันอยู่ หมอนี่เลยได้แต่นิ่งหน้าและมองดูฉันซึ่งผลึกเขาเสียกระเด็นจนแผ่นหลังเลื่อนไปกระทบเข้ากับบานประตูอีกฝั่งอย่างแรงแล้วตัดพ้อทันที

"อะไรกันฮะยมิ นีเธอยังโกรธฉันไม่หายอีกรีไร เราน่าจะดีกันได้แล้วนะ"

ใช่แล้วละ! สิ่งที่ฉันแสดงออกมาตอนนี้คือโกรธที่เขาใช้ริมฝีปากที่จูบคนอื่นไปแล้วมาจูบฉัน ไม่ใช่เพราะเรื่องเมื่อกวานที่ฉันไปทำอะไรเลวร้ายกว่านั้นเอาไว้...ฉันต้องไม่มีพิรุณอะไรทั้งนั้น

"ฉันว่าฉันก็อธิบายกับเธอไปเคลียร์แล้วนี่ อย่าทำแบบนี้กับฉันเลยนะ"

"มะ...ไม่ละ! ฉันไม่ใช่คนที่จะหายโกรธอะไรง่าย ๆ และนายก็ควรกลับบ้านไปซะตอนนี้ก่อนที่จะทำให้ฉันโกรธหนักไปกันใหญ่" ฉันเลื่อนปกเสื้อคลุมของตัวเองให้ขยับชิดเข้ามาเพราะหวาดระแวงกลัวว่าร่างสูงจะมองเห็นอะไรภายใต้คาร์ดิแกนที่สวมใส่ ฉันเปิดประตูแล้วก้าวลงจากรถไป แต่หมอนี่ก็ยังไม่เลิกตามราวด้วยการลงจากรถตามมา ก่อนจะรีบเดินเร็ว ๆ มาดักตรงหน้า จากนั้นก็ส่งสายตาเหมือนลูกแมวสำนึกผิดมาให้

และให้ตายเถอะ! ลูกตาใสแป๋วของหมอนี่ทำให้ฉันเป็นฝ่ายรู้สึกผิดมากกว่าจนได้

"ฉันเหนื่อยแล้วชินกิ รู้สึกไม่ค่อยสบาย ฉันจะรีบขึ้นห้องไปนอนเดี๋ยวนี้"

ฉันพุดขึ้น ก่อนจะเขย่งตัวไปจรดริมฝีปากจูบกับหมอนี่เร็ว ๆ ไปหนึ่งทีอย่างจำใจแล้วถอยหลังห่างออกมา ก็อย่างที่บอกไปละว่า...ฉันรู้สึกรังเกียจตัวเองมากกว่า และหมอนี่ก็ไม่ใช่คนผิดที่ฉันควรจะมาพาลใส่เขาเหมือนอย่างที่กำลังทำอยู่ในตอนนี้

"คืนนี้นายไม่มีช้อมดนตรีรีไร รีบไปซะเถอะเดี๋ยวนี้กคนตรีมืออาชีพหลาย ๆ คนเขาจะคอย"

"อ๊อ้ย นี่เธอประชดฉันอย่างนั้นหรือฮะ ☹"

"-- ไม่ได้ประชดซะหน่อย ก็นายพูดเอาไว้อเองทั้งหมดไม่ใช่รีงว่าคนในวงใต้ดินบ้าบอนั่นเป็นยังไง"

"วันนี้ฉันไม่มีข้อหมหรือกนะ จริงๆ คินนี่ถ้าไม่ติดว่ายัยแม่มดบนห้องเธอเกลียดชั้หน้าฉันยิ่งกว่าเห็บหมา ฉันจะอยู่เฝ้าเธอทั้งคืนเลยก็ยงได้"

"เหอะ ถึงจะไม่มียัยแม่มดที่ว้า ฉันก็ไม่ให้นายเข้าไปเฝ้าฉันถึงในห้องได้เด็ดขาด"

"ฮะๆ ฉันก็แค่แห่เล่นไปเท่านั้น ก็รู้ยู่ว้ามันยงไม่ถึงเวลา ☺"

ชินก็ยืมหวานแล้วตอกลับมมา คำพูดนั้นทำให้ฉันที่แก้งทำเป็นโมโหไม่ลืมหูลืมตาถึงกับสะอึกและนั่งเจียบไป...

ใช่ มันยงไม่ถึงเวลา! ฉันเคยปฏิญานกับตัวเองเอาไว้อแล้วว้าฉันจะไม่ใจแตก ไม่ด่วนได้ และไม่ตกเป็นของใครก่อนที่จะเรียนจบมหา'ลัยในปีหน้า แต่แล้วยงงละ! ทั้ๆ ที่ฉันเป็นคนพูดเอาไว้อแบบนั้น ทว่าเรื่องเมื่อคินนี่ก็ทำให้ความตั้งใจของฉันมันผิดพลาดไปหมด

"ยงงเธอกั้ขึ้นห้องไปพักผ่นมกๆ นะ เดี่ยวฉันต้องไปไนต์คลับ เห็นว้าวันนี้จรงสุนจะย้ายที่อยู่ เผื่อว้าบางทีฉันอาจจะต้องเอาหมอนั้นไปนอนที่บ้านชั่วคราวก่อนนะ"

"อืม จะไปไหนก็ไปชะ จะไปลากอิตาซเวจสุนนั้นไปลงนรกที่ไหนก็ไป!"

ฉันกระแทกสันรองเท้าปึงปังกับพื้นปูนในลานจอดรถแล้วเดินหนีเขาไปกดลิฟต์ด้วยท่าทางไม่สบอารมณ์พร้อมกั้ร้องสั่งไม่ให้หมอนี้ยงกรายเข้ามาใกล้ หัวใจของฉันเต้นร่วร่วกั้จะตายเสียให้ได้

พอลับหลังชินก็...ฉันยกมือขึ้นมากุมไว้ที่อกด้านซ้ายของตัวเองแล้วจับจรงหวะการเต้นที่ผิดเพี้ยนไป ก่อนจะรับรู้ได้ว้าการโกหกอะไรกั้กับคนที่ไว้เนื้อเชื่อใจนี่ชางเป็นลิ่งเลวร้ายที่ฉันอยากจะทำเป็นลิ่งสุดท้ายในโลกใบนี้

ฉันเดินแยกจากชินกิแล้วหนีขึ้นมายังหน้าห้องพักจนได้ ไม่รู้เหมือนกันว่าวันนี้เขาเกิดอยากเรียกร้องความสนใจอะไรจากฉันนักหนา กว่าจะปลื้มตัวออกมาและกว่าหมอนั้นจะยอมขยับรถกลับออกไป ฉันก็รู้สึกเหนื่อยจนเหมือนจะขาดใจตาย

ดีหน่อย...ที่รู้ว่าพอเปิดประตูเข้าห้องพักไปแล้วจะไม่เจออะไรน่ารำคาญใจ เพราะอย่างที่บอกเอาไว้ ตอนนี้รูมเมตเจ้าปัญหาเพิ่งย้ายออกไป และฉันจะได้ครอบครองทั้งห้องชุดที่ภายในแบ่งออกเป็นสองห้องนอน สองห้องน้ำ และหนึ่งห้องนั่งเล่นซึ่งอยู่ตรงกลางแต่เพียงผู้เดียวโดยไม่ต้องทนกับความน่ารำคาญของใคร

ทว่าทั้งหมดก็เหมือนจะไม่ได้เป็นอย่างที่คิดเอาไว้ เพราะทันทีที่รูตคีย์การ์ดเข้าไปด้านใน ฉันก็ต้องแปลกใจเมื่อเจอรองเท้าผ้าใบไม่คุ้นตาวางรวมอยู่กับคอลเล็กชั่นรองเท้าส้นสูงของฉัน และมันก็ดูใหญ่เกินกว่าจะเป็นไซส์รองเท้าของผู้หญิงที่อาจจะมาเป็นรูมเมตคนใหม่

แถมพอเดินใกล้เข้าไป ฉันยังพบกระเป๋าเป้ถือใบถูกวางกองทิ้งไว้ในห้องนั่งเล่นที่มันชัดเจนเลยว่าตอนนี้ฉันมีรูมเมตคนใหม่เข้ามาแชร์ค่าห้องอยู่ด้วยแล้วแน่ๆ บางทีฉันก็ควรไปทักทายยัยนั่นที่คงจะตัวใหญ่เอการ และอาจจะเป็นทอมในห้องพักที่ควรจะเป็นของเธอ ตอนนี้เจ้าตัวคงกำลังอาบน้ำและเปิดบานประตูแง้มๆ เอาไว้สินะ

ฉันไม่ได้ใส่ใจอะไรเลยเดินผ่านประตูห้องนอนอีกซีกที่เจ้าของคงจะอยู่ด้านใน แต่แล้วฉันก็ต้องเป็นฝ่ายนึกเสียใจกับสิ่งที่ทำลงไปเมื่อภาพตรงหน้าไม่ใช่ใครสักคนที่คาดว่าจะเป็รูมเมตคนใหม่! ฉันสืบท่าถอยหลังกลับและตั้งท่าจะวิ่งหนีทันใดเมื่อเห็นแล้วว่ายัยนั่น! ไมสิ! หมอนั้นที่อยู่ในห้องของฉันเป็นคนที่ฉันพยายามสาปส่งและไม่อยากเห็นหน้าแม้ว่าจะเป็วินาทีสุดท้ายในโลกใบนี้!

"ชเวจซุน! นาย...!!"

ให้ตายเถอะ! ผู้ชายชั่วร้ายอย่างไอ้หมอนี้เข้ามาอยู่ในห้องของฉันได้ยังไง!

2

Why on earth do I have to meet you again!

9.05 P.M.

มันไม่ใช่เวลาที่เหมาะที่ควรแน่ที่ฉันซึ่งเป็นผู้หญิงจะอยู่ในห้องชุดซึ่งกรรมสิทธิ์การเช่าอยู่เป็นของฉันสองต่อสองกับหมอนั่นที่เป็นผู้ชายตัวใหญ่กว่าและน่ากลัวเหมือนปีศาจ!

ฉันกับหมอนี้...หลังจากเปิดประตูเข้ามาเจอเขากำลังถอดเสื้ออยู่ในห้องน้ำฝักที่อดีตเคยเป็นของยายแม่มดรูมเมตอันน่าหวาดผวา เขาก็จัดการรวบร่างฉันที่กำลังตั้งท่าจะโวยวายจนล้มลงไปในอ่าง! ทำให้เราเปียกเป็นลูกหมาตกน้ำด้วยกันทั้งคู่ และเปลี่ยนมาจ้องหน้ากันอยู่ในห้องนั่งเล่นส่วนกลาง

หมอนี้ไม่ได้มีท่าทางแปลกใจนัก ผิดกับฉันที่แทบจะตั้งสติไม่ได้

ให้ตายสิ! ฉันควรจะไล่เขาออกไปจากห้องนี้ไม่ใช่หรือไง แต่แค่คิดว่าเมื่อคืนหมอนี้อยู่กับฉันจนถึงเช้า ฉันก็เปลี่ยนใจอยากจะฆ่าหั่นศพเขาแล้วโยนทิ้งต่อระบายน้ำไป เพราะไหนๆ เขาก็มาหาฉันถึงที่

แต่แล้ว...ในระหว่างที่ความเงิบเข้าปกคลุมบรรยากาศที่มีเพียงแค่เขากับฉัน หมอนี้ก็กระทำการเสียมารยาทด้วยการควักบุหรี่ขึ้นมาจูดสูบแล้วพ่นควันขาวพุ่งออกมาโดยไม่ได้ขออนุญาตฉันที่เป็นเจ้าของห้อง และไม่คิดจะซักถามก่อนสักคำว่าฉันเกลียดบุหรี่มากพอๆ กับการเกลียดชี้หน้าเขาแค่ไหน!

"นาย! ซเวจฮุน! ฉันไม่อนุญาตให้นายมาสูบบุหรี่ในห้องของฉัน"

"ไม่เห็นจะมีอะไรบ่งบอกไว้ตรงไหนเลยนี่ว่าห้ามสูบบุหรี่"

ผู้ชายнынัต์ตาสีเทาเหลือบดำที่นั้งกางแข้งกางขาอยู่บนโซฟาสีน้ำตาลครีมกลางห้องนั่งเล่นเงยหน้ากลับขึ้นมาแล้วมองดูฉันที่ยืนจังก้ำอยู่ด้านหลังของเขา ก่อนจะพ่นควันขาวๆ ออกมาอีกที --^ และฉันต้องบอกใหม่ล่ะนี่ว่าการกระทำเมื่อกี้ของเขามันทำให้ควันบุหรี่เข้ามาอัดแน่นอยู่ในปอดของฉันอย่างช่วยไม่ได้

"จริงๆ แล้วนายไม่มีสิทธิ์จะเข้ามาในห้องนี้เลยด้วยซ้ำ นี่มันห้อง
ของฉัน และเราสองคนก็ไม่ได้เป็นอะไรกัน"

ยังไม่ทันที่ฉันจะได้พูดออกไปจนจบ จงสุณก็ดับบุหรี่ของเขาที่เพิ่ง
จะสูบไปได้ครึ่งมวนด้วยการบี้มันลงกับโต๊ะเขียนหนังสือตั้งพื้นตัวเล็กที่ฉัน
เพิ่งถอยมาใหม่ได้ไม่กี่วันจนมันเป็นรอยใหม่! ก่อนจะขยับใบหน้าที่กลืน
คว้นเหล่านั้นยังไม่จางไปจากลมหายใจเข้ามาจนใกล้แล้วกระซอกข้อมือฉัน
ที่พยายามจะสืบทอดอยหลังหนี

"แน่ใจันหรือว่าฉันกับเธอไม่ได้เป็นอะไรกัน" นัยน์ตาของเขาที่
จ้องมองลึกเข้ามาในดวงตาของฉัน มันทำให้สั่น! จนฉันแทบไม่กล้าที่
จะเอ่ยอะไร

"แน่ใจ! ฉันเป็นแฟนของควอนซินิกิ! แล้วหมอนั้นก็เป็นนักร้องนำ
ของวงนาย"

"งั้นหรือ แต่ฉันจำได้ว่าตัวเองเป็นอะไรกับเธอมากกว่าหมอนั้น"

"จงสุณ! นาย! นายมันเป็นปีศาจ!" รอยยิ้มเยือกเย็นของเขาที่มัน
ดูราวกับแค่หยดริมฝีปากขึ้นเยาะ ซ่างเป็นรอยยิ้มที่ทำให้ฉันอยากจะ
กรี๊ดร้องและทำอะไรสักอย่างกับรอยยิ้มน่ารำคาญบนใบหน้าที่ฉันไม่อยาก
จะเห็นของหมอนั้น! "ฉันจะโทรไปฟ้องเจ้าของหอ ฉันจะบอกว่าคุณบุกกรุก
เข้ามา! นายเตรียมตัวโดนลากออกไปได้"

"ตามใจ ยัยแก่นั้นจะทำอะไรได้ ก็บอกไปแล้วว่าฉันเป็นแฟนของ
คนเช่าห้องนี้ แถมยัยนั้นยังเป็นคนมาเปิดประตูให้"

"นี่! นายบังอาจมาแอบอ้างแบบนี้ได้ยังไง ขนาดแฟนฉัน ฉันยังไม่
เคยพาไปเปิดตัวที่ไหน แล้วนาย...!"

"อย่าลืมได้มั๊ยว่าฉันเป็นมากกว่าแฟนของเธอ"

"ไอ้...!! ให้ตายเหอะ ยังไงฉันก็จะฟ้องเจ้าของหอให้เธอมาไล่นาย
ออกไป"

"ถ้าคิดว่าทำได้ก็ลองดูสิ แล้วจะได้รู้กันว่าคนอย่างฉันกับผู้หญิงทั้งโลก
ใครจะเป็นฝ่ายสยบใคร"

จงสุณไม่เพียงแต่พูดเปล่าๆ เอาไว้โดยไม่แสดงให้ฉันเห็นถึงความ

ศักดิ์สิทธิ์ในคำพูดนั้น หมอนี่เลื่อนมือข้างที่ว่างจากการรวบข้อมือของฉันขึ้นมาแตะยังปลายคางแล้วขีดหน้าฉันขึ้นไปหา ใบหน้าหล่อเหลาราวรูปสลักฝีมือพระเจ้าโน้มใกล้ลงมา...จนฉันสัมผัสได้ถึงลมหายใจร้อนผ่าว เจือกลิ้นนิโคติน!

...!

"ฉันก็แค่จะขอมาอาศัยเธออยู่สักพัก แค่นี้จะช่วยฉันหน่อยไม่ได้เลย รึไง"

ริมฝีปากบางสวยของหมอนี่ขยับเอียงอ่อนแอเป็นคำพูดอีกครั้ง หลังจากเพ็งบดเบียดมันเข้ากับริมฝีปากของฉันเป็นการข่มขู่บังคับจิตใจ! และสิ่งทีเลวร้ายไปกว่านั้นคือเขี้ยวคมๆ ขบกัดริมฝีปากของฉันจนมันคงจะซ้ำเป็นห้อเลือดไปแล้วในตอนนี่!

"เหตุผลของนายมันฟังไม่ขึ้นสักอย่างเลยนี่ เราไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกัน และฉันไม่จำเป็นต้องอยู่กับนาย"

"งั้นถ้าเธออยากให้ไอชินก็มันรู้เรื่องนี้ก็ตามใจ เพราะคนที่เดือดร้อนนะมันต้องเป็นเธอ ไม่ใช่ฉัน"

"ได้ งั้นฉันจะเป็นฝ่ายย้ายออกไป นายอยากอยู่ที่นั่นก็เชิญตามสบาย!"

"เอาสิ ถ้าเธอทำแบบนั้นก็เตรียมไปเลิกกับไอชินก็ซะ เพราะฉัน... จะบอกมันทุกอย่าง"

"นาย!"

และแล้ว...ฉันก็ต้องเป็นฝ่ายไปขอคีย์การ์ดอีกใบจากคุณคิมนายงที่เป็นเจ้าของหอจนได้!

ให้ตายเถอะ! นี่ฉันไม่เข้าใจจริงๆ ว่าทำไมตัวเองจะต้องมาทำเรื่องเลวร้าย เสี่ยงต่อการถูกแพนจับได้ว่านอกใจด้วยการเอาผู้ชายอีกคนที่เป็นเพื่อนรักของเขาเข้ามาซ่อนเอาไว้ในห้องเดียวกันกับฉันในฐานะรูมเมตคนใหม่แบบนี้!

แต่ก็นั่นแหละ ฉันไม่มีทางเลือกอะไรอีกแล้วนี่ ถ้าไม่ยอมให้ชินก็รู้ ฉันก็ต้องให้จงขุนอยู่และให้เขาช่วยปิดเรื่องนี้เอาไว้ทุกๆ ที่ยังไม่รู้เลยว่า

จะเชื่อใจเขาได้สักเท่าไร

"อะ คีร์การ์ดของนาย เอาไปซะ ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าผู้ชายอย่างนาย จะเป็นพวกชอบเกาะผู้หญิงแบบนี้" ฉันทอดไม่ได้ที่จะแขวะเขาไปอีกทีตอน ยืนคีร์การ์ดที่ปากหน้าไปขอมาให้กับหมอนี่

จงสูนเงยหน้าขึ้นจากกีตาร์ไฟฟ้าสีแดงเพลิงโฉบเฉี่ยวที่เมื่อคืนฉัน ยังไม่เห็นว่าเขาเอามันมาแล้วมองหน้าฉันก่อนจะเลิกคิ้วด้วยความแปลกใจ "ยัยแก่นั่นไม่ได้บอกเธอรึ๊วว่าฉันจ่ายค่าห้องให้ล่วงหน้าไปตั้งหกเดือน แล้วนะ"

เหอะ นอกจากจะไม่เข้าใจตัวเองแล้วฉันยังไม่เข้าใจการกระทำของ หมอนี่ด้วยสินะ

"ในเมื่อนายมีตังค์มากมายขนาดจ่ายค่าห้องให้ฉันล่วงหน้าหลายๆ เดือนได้ แล้วนายจะมาอยู่กับฉันไปทำไมซะ ทำไมไม่ไปหาคอนโดฯ ที่มัน หรุกว่า ดีกว่า อยู่สบายกว่า แล้วก็อยู่คนเดียวไปซะละ จะมาเกาะเกาะ ฉันให้มันเดือตร้อนกันไปทั้งสองฝ่ายแบบนี้ทำไม"

"บอกแล้วไงว่าคนที่ต้องเดือตร้อนนะเธอคนเดียว ไม่ใช่ฉัน"

"งั้นนายจะทำให้ฉันเดือตร้อนไปทำไม ผู้ชายอย่างนายน่าจะมีทาง ไปอีกตั้งเยอะนี่ ฉันพูดถูกมั๊ย! หน้าตาอย่างนายฉันว่าคงมีผู้หญิงในสต็อก ให้ไปรีดไถอีกเป็นโหล ทำไมต้องมายุ่งกับคนมีแฟนแล้วอย่างฉัน! นาย รู้ตัวมั๊ยว่ากำลังทำลายชีวิตฉัน! รู้ตัวมั๊ยว่านายมันสารเลวแค่ไหน!"

ฉันยืนชี้หน้าเขาแล้วพูดออกไป โดยที่คงจะลืมไปแล้วว่าผู้ชายคนนี้ สามารถทำอะไรฉันได้บ้างหากเขาไม่พอใจขึ้นมา แต่ก็นั่นล่ะ! กว่าฉันจะมารู้ว่าตัวเองไม่ควรพูดจาเพื่อเจ็ดว่าเราออกไป ก็เป็นตอนที่หมอนี่ละมือ จากกีตาร์ไฟฟ้าบ้าง แล้วตรงเข้ามารวบข้อมือของฉัน ดันหลังให้ถอยไป ติดกับผนังแล้วเลื่อนโอบหน้าเข้ามาใกล้!

"ทุกคนมีเหตุผลในการกระทำทั้งนั้น รวมทั้งฉันที่เลือกจะทำแบบนี้"

"ฉันไม่เห็นนายจะมีเหตุผลอะไรนอกจาก..."

"พูดมากน่า"

"อ้อ! อย่าทำแบบนี้กับฉันนะ!"

ฉันพยายามอย่างมากกับการหันใบหน้าหนีคนตัวใหญ่กว่าที่ตอนนี้
ริมฝีปากร้อนจัดของเขากำลังไล้บดเบียดละเอียดลิ้มชิมความหวานจาก
เรียวปากของฉัน! สัมผัสสุดคันที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความร้อนทำให้ฉัน
ไม่สามารถหลีกเลี่ยงหนีมันไปไหน คำกล่าวบริภาษที่อยากพูดแทบจะถูกเขา
ดุดกสิ้นหายไปหมดจนฉันแทบไม่มีแรงแม้แต่จะหายใจให้เป็นปกติ!
ริมฝีปากร้อนคลอเคลียอ้อยอิ่งราวกับจะหยอกล้อเล่นกับหัวใจที่มันกำลัง
เต้นไม่เป็นจังหวะ!

ผู้ชายคนนี้...เขาร้อน...และอันตรายเกินไป!

"ตอนนี้เธออาจจะบอกว่าเกลียดฉันแทบเป็นแทบตาย แต่ก็ใช่ว่ามัน
จะเป็นแบบนี้ตลอดไป ไม่น่าจะสักวันเธออาจจะรักฉันขึ้นมา" หมอนี่! ชัก
จะเข้าข้างตัวเองมากเกินไปแล้วนะ

"ไม่มีทาง คนที่ฉันรักมีแต่ควอนชินิกเท่านั้น! แล้วมันก็จะไม่มีทาง
เปลี่ยนไปเป็นคนอื่นได้โดยเฉพาะกับคนอย่างนาย!"

"ถ้าในเมื่อมันใจขนาดนั้น เธอจะกลัวฉันทำไม"

"...!"

"เราก็ต่างคนต่างอยู่ไม่ก้าวก่ายกัน ฉันอยู่ในห้องนั่งเล่นนี่ตอนกลางวัน
ส่วนเธอก็อยู่ไปตอนกลางคืน ไม่เห็นน่าจะมีปัญหาอะไร นอกจากเธอ
จะกลัวมีปัญหากับใจตัวเองเท่านั้น"

เฮอะ! มันไม่มีทางชะงะหรือก ไม่มีวันเด็ดขาดที่ฉันจะไปหลงรักผู้ชาย
ที่เจอหน้ากันเพียงไม่กี่ครั้งก็สามารถทำลายชีวิตฉันให้พังยับเยินอย่าง
ได้หมอนี่ ต่อให้จะมีเสน่ห์หรืออย่างไรก็ตามก็ยังไง! แต่เขาก็คือปีศาจในร่างมนุษย์
ที่คอยป้อนทำลายชีวิตและพร้อมจะลากฉันลงนรกอยู่ดี! เพราะฉะนั้นเรื่อง
ที่กำลังพูดเพื่อเจ้าอยู่ที่นี่! ลืมมันไปได้!

3.37 P.M.

"นี่...ยัยเพ็ง บอกฉันหน่อยเถอะว่าเธอกำลังทำบ้าอะไร"

"ถ้ามันเป็นมุกถามชื่อล่ะก็ ฉันจะบอกให้ก็ได้ว่าชื่อของฉันคือฮเยมิน...
ฮวางฮเยมิน รู้เอาไว้ซะ และที่ฉันกำลังทำอยู่นี้ก็คือการป้องกันตัวเองจากนาย

เราจะได้อยู่รวมห้องกันอย่างมีความสุขทั้งสองฝ่าย แม้ว่าจริงๆ แล้วฉัน
ไม่เต็มใจจะอยู่รวมโลกกับนายเลยก็ตาม"

"Oh shit! เธอนี่มันคิดแต่อะไรไร้ประโยชน์จริงๆ -- ว่างนักก็ไป
เกิดใหม่เถอะ อย่ามาทำตัววุ่นวายให้ฉันรำคาญเลยดีกว่า"

สาบานได้ว่าตอนที่หมอนี้พูดประโยคนี้ออกมามันไม่ได้ดูตัวเองเลย
ใช้ใหม่ว่าใครกันแน่ที่สมควรไปเกิดใหม่ --^

สิ่งที่ฉันทำอยู่ถึงแม้ว่ามันจะดูไม่มีอะไร แต่ฉันก็กำลังสร้างอาณาเขต
ส่วนตัวด้วยการเอาเทปกาวสีแดงที่เพิ่งจะวิ่งลงไปซื้อจากร้านขายอุปกรณ์
ด้านล่างในขณะที่หมอนั้นนอนหลับแปะแบ่งเขตเอาไว้ที่กึ่งกลางของห้อง
นั่งเล่น ฉันตั้งใจจะทำให้เสร็จก่อนที่มนุษย์กลางคืนอย่างจุงซุนจะลืมตา
ตื่นขึ้นมาแล้วต่อว่าฉันด้วยประโยคหมาๆ แบบที่ได้ยินกันอยู่ แต่ใครจะรู้
ล่ะว่าหมอนี้จะลุกจากที่นอนขึ้นมาตั้งแต่ป้ายสามก่อกว่า และกำลังเดินข้าม
เส้นแดงที่ฉันติดเอาไว้หน้าตาเฉยแบบไม่สนหน้าอินทร์หน้าพรหมที่ไหน

"ชเวจุงซุน! ฉันว่าเราคงต้องตกลงกันใหม่ ตอนนี้นายกำลังล้ำแดน
ฉันอยู่"

เชื่อเถอะว่าหมอนี้ไม่สนใจคำพูดของฉันเลยแม้แต่หน่อย เพราะเขา
ยังคงเดินมาเปิดตู้เย็นที่มันอยู่ในเขตของฉันและหาอะไรกินได้อย่าง
หน้าตาเฉยประหนึ่งที่ว่าฉันดำก็เป็นแค่สายลมพัดผ่านไป ตั้งแต่เกิดมาฉันยังไม่
เคยเจอใครที่เลวร้ายและหน้าด้านได้แบบนี้เลยจริงๆ นะ

ในขณะที่ฉันอ้าปากด่าเขาอยู่นั่นเอง จุงซุนก็เปิดกระป๋องเบียร์ที่
ไม่รู้ว่ามันลอบเข้ามาอยู่ในตู้เย็นห้องฉันได้ยังไงแล้วยกขวดอย่างสบายใจ
เหมือนกับเขาไม่ได้เห็นฉันอยู่ในสายตา

"จริงๆ แล้วฉันว่าเราควรจะเซ็นตู้เย็นให้มาอยู่กึ่งกลางห้องในเขตที่
ฉันสามารถจะเอาเทปกาวแปะแบ่งมันได้"

"--+" เงียบ...หมอนี้ไม่ได้พูดอะไร แต่ก็ปรายสายตามามองฉันอย่าง
รำคาญอยู่ในที่

"ยังจะนั่งนิ่งอยู่ทำไมล่ะ มาช่วยฉันเซ็นตู้เย็นเร็วๆ เข้าสิ"

"--++" โอเค...ถึงเขาจะมองฉันด้วยสายตาเหมือนรำคาญเสีย

เต็มประดา แต่ร่างกายสูงใหญ่ที่มีหุ่นเหมือนนายแบบก็ยอมลุกขึ้นจากโซฟาที่เขาเพิ่งจะถือกระป๋องเบียร์ไปทิ้งตัวลงนั่งและเดินมาหาฉันที่หน้าต่างยืนอย่างเบื่อหน่าย "คิดว่าเรากำลังเล่นเกมแบ่งเขตแดนทำสงครามกันอยู่รึไง ทำไมต้องทำอะไรให้มันยุ่งยาก"

พูดจบ จงสุณก็ปรายสายตามองข้าวของทุกอย่างที่ตอนนี้นี้ฉันแทบจะยกมาวางเรียงเอาไว้เป็นเส้นอยู่ตรงกลางและเอาเทปกาวยสีแดงมาแปะแบ่งเอาไว้ อย่างโซฟาสีน้ำตาลครีมที่เขาทิ้งตัวนั่งอยู่เมื่อครู่ ฉันก็ลากให้มันมาอยู่หน้าทีวีแล้วเอาเทปกาวยแบ่งเขตทั้งทีวีและโซฟาไว้คนละครึ่ง เขตใครเขตมันเพราะฉันไม่อยากจะยุ่งเกี่ยวหรือเสวนาอะไรกับหมอนั่น ถ้าไม่จำเป็นเท่าไร

"เธอนี่ทำตัวเหมือนเด็กสามขวบอยู่ได้ ไปเกิดใหม่เป็นเด็กสามขวบเหอะ นี่คือคำแนะนำจากฉัน"

"งั้นฉันก็ขอแนะนำให้นายไปตายเหมือนกัน ถ้ามันไม่ใช่เพราะนายฉันก็คงไม่ต้องมาทำอะไรแบบนี้"

"คงลืมไปแล้วสิว่าเธอไม่มีสิทธิ์มาพูดจาถือดีกับฉัน"

เฮือก! ให้ตายเถอะ แค่นี้ไปยื่นจิ้งก่าขึ้นหน้าตาเขาเข้าหน่อย หมอนี่ก็ทำเป็นโมโหแล้วจับร่างฉันเหวี่ยงลงกับโซฟาอย่างแรง! ก่อนที่ตัวเองจะตามมาคร่อมทับเอาไว้แล้วกดร่างฉันให้นั่งสนิทอยู่ใต้ร่างของเขาอย่างยอมจำนนเพราะไม่อาจหลีกเลี่ยงหนีไปไหน! หัวใจของฉันที่มันไม่น่าจะรู้สึกอะไรถูกหมอนั่นทำให้กระดูกสันหลังอย่างควบคุมไม่ได้เพียงเพราะใบหน้าหล่อร้ายขยับลิ้นเข้ามาใกล้และใช้ปลายจมูกโด่งแหลมเป็นเอกลักษณ์มาคลอเคลียกับผมของฉันที่พยายามอย่างมากแล้วกับการหันหนี

"จำไว้ว่าเธอไม่มีสิทธิ์มาด่าทอฉันปาวๆ แล้วก็ใส่เขตแดนใจง่ามันมันใช้กับฉันไม่ได้"

หมอนี่ไม่เพียงแค่ว่าพูดจาข่มขู่เอาไว้ให้ฉันรู้สึกกลัว แต่ยังเอาริมฝีปากร้อนมาดูดุนที่ชอกคอของฉันอย่างหยาบคายจนฉันต้องดิ้นทุรนทุรายและหาทางหนีจากเขาเป็นพัลวัน แต่ดูเหมือนว่ามันจะไม่ได้ผลสักเท่าไร! ไม่รู้เลยว่าตัวเองควรจะพูดออกมายังไง! รู้แค่ว่าฉันเกลียดเขา! เกลียดผู้ชาย

สารเลวคนนี้มากกว่าอะไรทั้งสิ้นในโลกที่ฉันเคยเกลียดมา!

♫ ♫ ♫ ♫ ♫...~

โซคดี...ที่พระเจ้ายังคงปรานีและเข้าข้างฉันอยู่บ้าง! ในจังหวะที่ริมฝีปากของจุงซุนจะเลื่อนเข้ามาประกบกับริมฝีปากของฉันที่ถูกเขาใช้มือจับคางเอาไว้ไม่ให้ดิ้นหนี เสียงเรียกเข้าจาก iPhone ที่ฉันวางทิ้งไว้บนโต๊ะเขียนหนังสือที่ถูกเขาเอานูหรือจี้ไว้เป็นรอยไหม้ก็ดังขึ้นราวกับเป็นเสียงที่สวรรค์ประทานให้มาช่วยชีวิตฉัน!

หมอนี่...ที่คงจะรู้ตัวแล้วว่าเขาทำอาการไม่เหมาะสมกับฉันเลื่อนใบหน้าห่างออกไป แต่ก็ยังไม่ยอมปล่อยฉันให้เป็นอิสระอยู่ดี!

"เสียงโทรศัพท์ทึ่งๆ นั้น อยากให้ฉันรับหรือเธอจะไปจัดการเอาเองดี"

"ห้ามมายุ่งกับส่วนของส่วนตัวฉันนะ! แล้วก็ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้!" ฉันพยายามจะดิ้นและบิดข้อมือตัวเองอย่างแรงเพื่อให้รอดพ้นจากมือใหญ่กว่าที่เกาะกุมพันธนาการเอาไว้แน่นหนา

"นึกว่าอยากจะให้ฉันบอกแฟนเธอเรื่องของเราสักที"

"กรี๊ดดด! ไม่นะ ชินกิจะไม่มีวันรู้เรื่องนี้ เขาจะไม่รู้เรื่องของนายแล้วนายก็ลี้ภัยกับฉันแล้วใจว่าจะไม่พุดมัน"

"หึ นั่นมันก็ต้องขึ้นอยู่กับความพอใจที่ฉันได้รับจากเธอด้วยเช่นกัน"

จุงซุนกดปลายจุมูกโด่งแหลมของเขาลงมาที่ข้างแก้มฉันอีกครั้งก่อนจะผละตัวลุกขึ้นไปนั่งบนโซฟาแล้วปล่อยให้ฉันเป็นอิสระ! ฉันรีบตะเกียกตะกายออกมาห่างจากหมอนี่แล้วไปคว้าเอา iPhone ที่หน้าจอกำลังโชว์รูปคู่ของฉันกับควอนชินกิซึ่งบ่งบอกได้เป็นอย่างดีว่าคนที่โทรมาเป็นใคร

"สะ...ฮัลโหล ว่าไง" คำแรกที่ฉันกรอกเสียงลงไปข้างเป็นน้ำเสียงที่เหนื่อยหอบราวกับหัวใจเพิ่งทำงานหนักหรือไม่ก็กำลังวิ่งหนีอะไรบางอย่างมาแสนไกล!

(เฮยมิน นี่เธอทำอะไรอยู่เธอ ฉันกวนเธอรีเปล่า)

"มะ...ไม่กวนหรอก พอดีฉันกำลังทำความสะอาดห้องนิดหน่อยนะ"

ฉันพุดตอบชินกิโดยที่สายตายังคงมองไปยังร่างสูงที่นั่งเอนหลังฟัง

อะไรกันเนี่ยยย!!! ทำไม 'ฮวางอเยมิน' คนนี้ถึงมาอยู่ในโรงเรณี่ได้ (?)

เกมผู้ชายข้างกายยังมี... เป็น 'ชวองอูม' มือกีตาร์ของ 'Immortal Skull' วงดนตรีร็อกใต้ดินชื่อดัง
ผู้ชายที่ฉันเคยเจอหน้าแค่ไม่กี่ครั้ง! ที่สำคัญยังเป็นเพื่อนสนิทของ 'ควอนชินกิ' แฟนที่แสนดีของฉัน
ซึ่งพ่อวงศ์แห่งบริษัทรถนำของวงนั้นอีกต่างหาก! อ้ากก! ฉันต้องเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นก๊อบช็ครีตนะแล้ว ฮือๆ
แต่เรื่องมันเด็ดกว่านั้นก็คือตรงที่อิตาเพื่อนสนิทของแฟนฉันรายนี้ดันกลายเป็นรุมเมตคนใหม่ของฉันซะงั้น
โห้ย โลกจะกลม แบบ หรือรูปทรงไหนก็เชิญเลยตามสบาย ทำมายทำไมต้องส่งหมอนี่มาเจอกับฉันอีกเนี่ย
เกลียดหน้าเธอและอยากสาปส่งสุดๆ สองคำนี้แหละที่อยากมอบให้
กว่าสุดท้ายฉันก็ต้องยอมให้เธอมาอยู่ด้วยอย่างง่ายดาย เพราะมันเจ็บแสบจะหาเรื่องที่เกิดขึ้นในคืนนั้น
ไปบอกแฟนฉันนะชั๊ กร๊ายชชช ไอ้ปีศาจจัญญ์ นายมันร้ายกาจยิ่งกว่าที่ฉันคิด!!!

Jamsai Love Series

ISBN 978-616-06-0593-4

9 786160 605934

ราคา 199 บาท